

ÎNCHEIERE

03 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu
Judecătorii Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe acțiuni „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Calbor Grup” împotriva Societății pe acțiuni „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” cu privire la încasarea datoriei și dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 decembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea pe acțiuni „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” și menținută hotărârea Judecătoriei Soroca din 11 iulie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 29 februarie 2016, SRL „Calbor Grup” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 22 iunie 2015, între SRL „Calbor Grup” și SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 120/15.

Menționează că, conform pct. 1.1 al contractului de vânzare-cumpărare, reclamanta s-a obligat să livreze pârâtei produse de ulei tehnic, iar ultima, la rândul său, și-a asumat obligația să achite în avans prețul pentru marfa livrată, conform pct. 3.2 al contractului.

Afirmă că, și-a executat integral obligațiile contractuale asumate, astfel, la data de 10 iunie 2015, a livrat pârâtei marfă în valoare de 90 000 lei, fapt confirmat prin factura fiscală nr. FB 7508673, însă pârâta și-a executat parțial obligația de plată a mărfurilor recepționate, acumulând o datorie în sumă de 67 802,40 lei.

Relevă că, la data de 27 octombrie 2015, a expediat în adresa pârâtei o reclamație, prin care a solicitat onorarea obligației de plată în termen de 5 zile, însă aceasta nu a fost executată.

Solicită încasarea din contul SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” a datoriei în sumă de 67 802,40 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 13 818 lei în baza art. 619 alin. (1) din Codul civil și a taxei de stat în mărime de 2 448,62 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Soroca din 11 iulie 2016 acțiunea a fost admisă și au fost încasate din contul SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” în beneficiul SRL „Calbor Grup” datoria în sumă de 67 802,40 lei, dobânda de întârziere în sumă de 13 818 lei și cheltuieli de judecată compuse din 2 448,62 lei - taxa de stat și 4 500 lei – cheltuieli de asistența juridică.

Prima instanță, admițând cerința privind încasarea sumei datorate, și-a argumentat concluzia prin constatarea faptului încheierii între părți a contractului de vânzare-cumpărare nr. 120/15 din 22 iunie 2015, precum și a neonorării de către pârâtă a obligației contractuale de plată a mărfii livrate, acumulând o datorie în mărime de 67 802,40 lei, care urmează a fi încasată forțat prin prisma prevederilor art. art. 514, 572 alin. (1) și (2) din Codul civil.

Prima instanță a mai reținut că, reclamanta a întreprins toate măsurile pentru soluționarea litigiului pe cale amiabilă, expediind în acest sens în adresa pârâtei o reclamație la data de 27 noiembrie 2015.

La admiterea cerinței privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 13818, prima instanță a reiterat că, pentru neexecutarea în termen de către pârâtă a obligației de plată, se calculează dobânda de întârziere conform art. art. 585 și 619 din Codul civil.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 06 decembrie 2016 a fost respins apelul declarat de către SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 30 ianuarie 2017, SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanța de apel și prima instanță au interpretat eronat legea și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, precum și au apreciat arbitrar probele, care confirmă stingerea obligației SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” de achitare a sumei de 90 000 lei pentru producția primită prin înlocuirea acesteia cu o altă obligație de livrare a producției în valoare de 90 000 lei.

Menționează că, instanța de apel și prima instanță greșit au stabilit faptul că, obligația de plată a mărfii primită la data de 10 iunie 2015 a apărut în baza contractului nr. 120/15 din 22 iunie 2015, deoarece conform pct. 7.1 al contractului, acesta intră în vigoare din data semnării, adică din data de 22 iunie 2015 și nu din 10 iunie 2015, contractul nu este retroactiv și produce efecte juridice din data încheierii.

Afirmă că, inițial între SRL „Calbor Grup” și SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” a fost încheiat un contract de livrare nr. 112/15 din 09 iunie 2015, prin care ultima și-a asumat obligația să livreze, iar SRL „Calbor Grup” să primească și să plătească producția în valoare de 90 000 lei - blocuri din greșie în volum de 500 tone cu prețul 180 lei pentru 1 tonă.

Susține că, la data de 10 iunie 2015, SRL „Calbor Grup” i-a livrat produse în valoare de 90 000 lei, fapt confirmat prin factura fiscală nr. FB 7508673, însă între părți, la momentul predării mărfii, nu era încheiat un contract de livrare, mai

mult, la momentul livrării mărfii, intimata nu a solicitat plata, iar livrarea a fost efectuată în lipsa achitării în avans din partea SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca”.

Relevă că, la data de 16 iunie 2015, a încheiat cu SRL „Calbor Grup” un Acord, conform căruia datoria sa în mărime de 90 000 lei se consideră ca plată în avans pentru producția, care urma să fie livrată în conformitate cu contractul nr.112/15 din 09 iunie 2015.

Astfel, invocă că, instanțele de judecată au apreciat în mod arbitrar Acordul din 16 iunie 2015, conform căruia a fost stinsă obligația SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” de achitare a sumei de 90 000 lei pentru producția primită, prin înlocuirea acesteia cu o altă obligație (novație) de livrare a producției în valoare de 90 000 lei.

Indică că, conform pct. 4 al Acordului din 16 iunie 2015, acesta este valabil până la stingerea integrală a obligațiilor.

Mai invocă că, instanțele de judecată au apreciat arbitrar și probele care atestă faptul începerii realizării Acordului din 16 iunie 2015 și, anume începând cu 16 iunie 2015, SRL „Calbor Grup” a primit de la SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” blocuri din gresie în valoare totală de 13 323,60 lei, fapt confirmat prin facturile fiscale nr. JL0233432 din 18 iunie 2015, nr. JL0233728 din 26 iunie 2015, nr. JL0233970 din 03 iulie 2015, nr. JL0228992 din 14 iulie 2015, anexate la materialele cauzei.

Consideră că, instanța de apel și prima instanță au apreciat în mod arbitrar probele, care atestă că, SRL „Calbor Grup” recunoaște lipsa obligațiunii sale de achitare pentru mărfurile primite de la SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca”, deoarece prin livrarea reciprocă se micșorează avansul primit, mai mult, intimata recunoaște și stingerea datoriei existente în partea ce ține de valoarea produselor livrate reciproc de SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca”.

Menționează că, conform pct. 1.1. al contractului nr. 112/15 din 09 iunie 2015, preluarea producției prevăzută în contract depinde de SRL „Calbor Grup”.

De asemenea, invocă că, instanța de apel și prima instanță au stabilit eronat faptul că, există legătură dintre livrarea bunurilor pe data de 10 iunie 2015 în valoare de 90 000 lei și asumarea obligației de achitare conform contractului nr.120/15 din 22 iunie 2015, deoarece prin acest contract nu s-a obligat să achite în avans plata pentru bunurile deja livrate la data de 10 iunie 2015.

Relevă că, instanțele de judecată nu au aplicat în speță prevederile art. art. 631-633 din Codul civil.

Califică ca eronată și concluzia instanțelor de judecată precum că, SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” nu și-a onorat obligațiunile asumate față de SRL „Calbor Grup” prin contractul nr. 120/15 din 22 iunie 2015, deoarece aceste obligații nici nu s-au născut, astfel, fiind eronată și concluzia de încasare a dobânzii de întârziere prin prisma prevederilor art. 619 din Codul civil.

Prin referința depusă la data de 11 aprilie 2017 SRL „Calbor Grup” a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, recurenta a recepționat copia deciziei instanței de apel la data de 06 ianuarie 2017 (f. d. 138), iar cererea de recurs a fost depusă de către aceasta la data de 30 ianuarie 2017 (f. d. 142).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SA „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul Societății pe acțiuni „Cariera de Granit și Pietriș din Soroca” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic